

ΛΕΝΑ ΜΕΡΙΚΑ

Ζωή στα ροζ

ΚΕΔΡΟΣ

Λένα Μερικά: Ζωή στα ροζ

ISBN 978-960-04-5048-4

Υπεύθυνη διορθώσεων: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Συμεωνίδου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Λένα Μερικά*, 2020
© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε.*, 2020

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Στους συνοδοιπόρους της ζωής μου

Ζωή σε λόγου σας!

Είναι μια καυτή καλοκαιρινή μέρα, αρχές Αυγούστου. Μπαϊλντισμένη και καταϊδρωμένη στέκομαι ανάμεσα σε ένα ετερόκλητο πλήθος ανθρώπων που έχουν συγκεντρωθεί στο νεκροταφείο του χωριού για να κατευδώσουν μια ογδονταοκτάχρονη συντοπίτισσά τους στην τελευταία της κατοικία.

Τι γυρεύω εγώ εδώ; αναρωτιέμαι για πολλοστή φορά καθώς τέσσερις ευσταλείς νέοι εναποθέτουν το κλειστό φέρετρο μπροστά στον φρεσκοσκαμμένο τάφο, ένα τρυφερό βλέμμα του παππού μου όμως, που στέκεται δίπλα μου στηριζόμενος στο μπράτσο μου, με επαναφέρει στην πεζή πραγματικότητα. Καλά έκανα τελικά που δέχτηκα να τον συνοδεύσω εδώ, θυσιάζοντας το μπάνιο στη θάλασσα με την παρέα μου.

Καθώς ο παπάς μουρμουρίζει πένθιμα, μια εύσωμη μεσόκοπη προσπαθεί να ανοίξει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος κραυγάζοντας «Ουουου!» και τραβώντας τα μαλλιά της.

- Μανιάτισσα μοιρολογίστρα είναι αυτή, παππού; ρωτάω εκστασιασμένη.

- Μπα, οι μοιρολογίστρες έχουν καταργηθεί εδώ και κάμποσα χρόνια, Θεοδώρα μου. Μια υστερική γειτόνισσα της μακαρίτισσας είναι, η Δρακουλίτσα με τ' όνομα. Για να δούμε, για να δούμε...

Οι τρεις μαυροφορεμένες μεσόκοπες κόρες της εκλιπούσης, που στέκονται μπροστά μπροστά, καρφώνουν την οργίλη εισβολέα με φονικό βλέμμα, σκουντώντας η μια την άλλη με σημασία.

- Oh my God! αναφωνεί η μια, που, όπως με πληροφορεί ο παππούς, διαμένει μόνιμα στον Καναδά.

Δύο νέοι άντρες, μάλλον εγγονοί της συχωρεμένης, κινούνται αποφασιστικά προς το μέρος της απρόσκλητης γειτόνισσας με την πρόθεση, προφανώς, να την ακινητοποιήσουν.

- Αφήστε με, αφήστε με να περάσω, να πω δυο λόγια για τη Μιχαλού, μην πάει άκλαυτη και αδικαίωτη. Τι ξέρετε εσείς; Πού ήσασταν όσο αυτή έσβηνε και αγωνιούσε πού θα αφήσει το κλειδί του σπιτιού, ε; Δεν αξίζετε να πάρετε το κλειδί, δεν αξίζετε! Οχιές, ε, οχιές ανεπρόκοπες!

Η φωνή της ακούγεται τώρα αγνά, σαν αντίλαλος που σβήνει, καθώς οι δυο νέοι την οδηγούν ήρεμα αλλά αποφασιστικά προς την έξοδο.

- Έννοια σου, Μιχαλού κορόνα μου. Φύγε ήσυχη. Εγώ θα σε κατευοδώσω όπως σου πρέπει. Εγώ, που ξέρω το

μεγαλείο της ψυχούλας σου, τις θυσίες που έκανες για να μη σβήσει το όνομα των Τσακιριάνων, αρχόντισσά μου!

Σούσουρα ακούγονται από την ομήγυρη.

- Καλά, ο γιος της Μιχαλούς πού είναι; Δεν έμαθε τίποτα για τη μάνα του;

- Ο... γιος, που λες, είναι αλλού γι' αλλού, μην το ψάχνεις.

- Στην Αργεντινή δεν ήταν; Δεν μπορούσαν να τον περιμένουν να...;

- Καλά, Αργεντινή το λένε τώρα; παρατηρεί ειρωνικά ένας γέρος.

Δυο γυναίκες κουνάνε το κεφάλι με σημασία, ανταλλάσσοντας συνωμοτικά χαμόγελα.

- Αμ' η κόρη του προκομμένου, η εγγόνα της, η... πώς τη λένε; ρωτάει η μια.

- Την κόρη της ξένης της παρδαλής, λες; Εεε... δεν θυμάμαι. Μιχαλού πάντως δεν τη λένε, συμπληρώνει η άλλη.

- Γιατί να την πουν Μιχαλού; Σάματι ήταν πραγματική εγγόνα της; Έπρεπε όμως να είναι εδώ, παρατηρεί επιτιμητικά μια τρίτη.

- Δεν μπόρεσαν, λέει, να τη βρουν στο τηλέφωνο. Ανησυχούν κιόλας. Ήταν, λέει, στο Μάτι τη μέρα της πυρκαγιάς, μαζί με την άλλη, τη νόθα κόρη του αείμνηστου μπαρμπα-Μιχάλακα - του γεροσάτουρου, ντε, του άντρα της Μιχαλούς -, και φοβούνται για τα χειρότερα.

- Δηλαδή είναι στη λίστα με τους αγνοούμενους; Την ψάχνουν;

- Για να σε ψάξουν, κάποιος πρέπει να δηλώσει την εξαφάνισή σου. Αν δεν ενδιαφερθεί κανένας, δεν θα σε ψάξουν, εξηγεί μια μαντιλοφορούσα.

- Χα! Κάποιους, κάποιες μάλλον, θα τις βόλεψε να φύγει απ' τη μέση η εγγόνα. Θα τους ερχόταν γάντι, παρατηρεί πικρόχολα ένας μπάρμπα.

- Ποπό!...

Όπα! Τι εννοεί ο ποιητής; Ότι για τη μικρή, την εγγόνα της νεκρής, δεν ενδιαφέρεται κανείς αν ζει ή αν πέθανε; Και όχι μόνο αυτό, αλλά κάποιους θα τους βόλεψε και να έχει πεθάνει, να έχει καεί στο Μάτι, αν κατάλαβα καλά. Ω Θεέ μου! Μα τότε...

Κάποιοι σταυροκοπιούνται καθώς το φέρετρο κατεβαίνει στον τάφο. Μια κοπελίτσα μοιράζει κόλλυβα.

- Μμμ... σαν ετοιματζίδικα μου φαίνονται. Ποια τα 'φτιαξε; στραβομουτσουνιάζει μπουκωμένη μια χοντρή.

- Έτοιμα τα πήραν, καλέ, απ' το Γύθειο.

- Βρε συ, σωστά τα είπε η Δρακουλίτσα η τρελάρα. Ανεπρόκοπες και οι τρεις οι θυγατέρες.

- Εεεμ, τι να λέμε τώρα... Πρωτευουσιάνες, βλέπεις. Μαύρα μάτια κάναμε να τις δούμε χρόνια τώρα. Μεγαλοπιάστηκαν...

Το ευσεβές εκκλησίασμα προχωράει τώρα προς την έξοδο. Ο καφές της παρηγοριάς θα σερβιριστεί στο καφενείο του Σαμπάτη.

- Εσύ αν θέλεις φύγε τώρα, σταγονάκι μου. Πήγαινε για μπάνιο, μη σε περιμένει άλλο η παρέα σου. Εγώ θα γυρίσω στο σπίτι σε καμιά ώρα, πες στην Ταμάρη. Άντε, αρκετά σε αγγάρεψα για σήμερα, μου λέει ο παππούς με ένα απολογητικό χαμόγελο.

Αχ, λιώνω όταν τον ακούω να με αποκαλεί «σταγονάκι», όπως τότε που ήμουνα μικρή και με έπαιζε στα γόνατά του. Καταλαβαίνω ότι τόση ώρα κάθεται σε αναμμένα κάρβουνα. Αισθάνεται ένοχος απέναντί μου επειδή με αγγάρεψε να τον συνοδεύσω, αλλά να που τελικά γουστάρω την όλη φάση. Χα! Να φύγω τώρα; Δεν σφάξαν! Να χάσω τη συνέχεια του σίριαλ; Με τίποτα! Και η εγγόνα που αγνοείται; Ποια θα είναι η τύχη της; Κάτι πρέπει να κάνω. Τι όμως;

Το ντετεκτιβικό μου ένστικτο έχει ξυπνήσει, η φαντασία μου οργιάζει.

Διαβεβαιώνω τον παππού ότι τα ξαδέλφια μου πήγαν στη θάλασσα από νωρίς χωρίς εμένα. Κι όσο για την Ταμάρη, τη «γιαγιά» μου, να μην ανησυχεί, θα της στείλω μήνυμα.

- Γεια σας, γεια σας, ζωή σε λόγου σας, λέει η πιο χοντρή από τις κουτσομπόλες σφίγγοντας το χέρι της μιας βαρυπενθούσας κόρης.

- Ε, συ! τη σκουντάει η διπλανή της. Θυμήθηκα το όνομα της εγγόνας. Ζωή τη λένε. Ζωή.

- Α, ναι, Ζωή. Ε, ας ελπίσουμε να είναι εν ζωή, καγχάζει μια τρίτη.

Η χοντρή σκάει στα γέλια ενώ χώνει στο στόμα της μια μεγάλη μπουκιά πεντανόστιμα, είναι η αλήθεια, κόλλυβα. Από τα «ετοιματζίδικα», που λίγο νωρίτερα τα έθαβε, ειρήσθω εν παρόδω.

Χμμ... Ορίστε, λοιπόν. Να μια υπόθεση για τον επιθεωρητή Κάλαχαν... όχι, όχι, για τον Σέρλοκ Χολμς, θέλω να πω, που βέβαια δεν είναι άλλος από μένα. Πού να βρίσκεται η εξαφανισμένη Ζωή; Να είναι εν ζωή; Αχ, πόσο θα το ήθελα! Γιατί; Έλα, ντε. Γιατί τόση αγωνία για την άγνωστή μου κοπέλα;

Νιώθω έντονη την επιθυμία να επικοινωνήσω τώρα αμέσως με τον κολλητό μου, τον Μίλτο, τον συνεργάτη μου, τον προσωπικό μου δόκτορα Γουότσον, να του ανακοινώσω ότι έχουμε μια νέα σκοτεινή υπόθεση να εξιχνιάσουμε. Μήπως να μετέβαινε ο ίδιος, αυτοπροσώπως, στο Μάτι για να διερευνήσει το μυστήριο; Όμως, όχι, δεν είναι τώρα η κατάλληλη στιγμή. Θα του τηλεφωνήσω αργότερα, αφού συλλέξω περισσότερα στοιχεία.

Για την ώρα παίρνω τον δρόμο για το καφενείο μαζί με τους υπόλοιπους προσπαθώντας να φανταστώ πώς να είναι αυτή η Ζωή, που τρύπωσε στη ζωή μου έτσι απρόσκλητη, από σπόντα, λίγες μέρες αφότου έκλεισα τα δεκαπέντε και άρχισα να ψάχνομαι πώς να χτίσω τη μελλοντική γυναικεία ταυτότητά μου.

Ξαφνικά φέτος το καλοκαίρι...

Καλημέρα, Ζωή!

- Λοιπόν, επαναλαμβάνω: Ζωή Τσακιράκου του Λεωνίδα, ετών δεκαοχτώ, απόφοιτη λυκείου, κάτοικος Αθηνών, Πλατεία Βικτωρίας, οδός Σκαραμαγκά, νούμερο;

- Δεν ξέρω, αλλά έτσι κι αλλιώς ο δρόμος, πάροδος της Πατησίων, είναι μια σταλιά.

- Εντάξει, θα εντοπίσω το σπίτι από το όνομα στο κουδούνι.

- Ποιο όνομα, βρε Μίλτο; Η Ζωή μένει με τη θεία της, οπότε το κουδούνι...

- Πέσε όνομα θείας.

- Πελαγία Τριφύλλη.

- Μήνυμα ελήφθη. Όβερ.

- Περίμενε, βρε συ! Υπάρχουν συνταρακτικά στοιχεία που κατάφερα να συγκεντρώσω ύστερα από εκτεταμένη έρευνα.

- Σαν τι στοιχεία, δηλαδή;

- Να, σχετικά με την οικογενειακή ιστορία της Ζωής. Είναι πολύ μπλεγμένη και...

- Οχ, παράτα μας, βρε Θεοδώρα! Αμάν πια με αυτή την εμμονή σου με προσωπικές και οικογενειακές ιστορίες! Αυτές οι μελούρες, αυτά τα κοριτσιστικά, είναι που μου τη σπάνε σ' εσένα. Κοινή λογική χρειάζεται, Γουότσον, αντρικό μυαλό, τετράγωνο. Εδώ έχουμε να κάνουμε με καραμπινάτη απόπειρα φόνου – ας ελπίσουμε να είναι μόνο απόπειρα, δηλαδή, και όχι...

- Μα τι λες, βρε Μίλτο; Από πού προκύπτει αυτό;

- Μου είπες ότι ο θάνατος της Ζωής κάποιους, ή μάλλον κάποιες, θα τις βόλευε, δεν μου το είπες;

- Ε, ναι. Από έναν μπάρμπα το άκουσα, στην κηδεία της.

- Έτσι, ε; Τυχαία το είπε ο μπάρμπα; Και δεν μου λες, σε παρακαλώ, πώς ξέρουμε ότι η Ζωή ήταν στο Μάτι τη μοιραία μέρα;

- Εεε... δεν ξέρω.

- Βλέπεις; Ποιος μας λέει ότι δεν δολοφονήθηκε από πριν; Παίξει να εκμεταλλεύτηκαν οι δολοφόνοι την πυρκαγιά στο Μάτι για να απαλλαγούν από το πτώμα – αν δεν είναι οι ίδιοι που την προκάλεσαν.

- Ε, εσύ δεν τρώγεις με τίποτα! Σύνελθε, Γουότσον, έλα στα συγκαλά σου.

- Respect, βρε στραβάδι! Μιλάς στον δαιμόνιο Σέρλοκ. Γουότσον να πεις τα μούτρα σου. Ορίστε, τόση ώρα που αερολογούμε στο τηλέφωνο, εγώ έχω ήδη εντοπίσει την αγνοούμενη. Εδώ μπροστά μου την έχω. Χμμ... είναι και νόστιμη. Καλημέρα, Ζωή!

- Μα τι λες, βρε Μίλτο; Πώς την έχεις μπροστά σου, δηλαδή;

- Στο Face, παιδί μου. Της στέλνω αίτημα φιλίας αμέσως... Si, si, signore, sto arrivando presto!* Άντε, σ' αφήνω, έχουμε και δουλειές.

Κλικ. Μου το 'κλεισε, ο άθλιος. Εντάξει, ας πούμε ότι δικαιολογείται. Προφανώς δουλεύει στην τρατορία του μπαμπά του αυτή την ώρα και πνίγεται στις παραγγελίες για μακαρονάδες και πίτσες. Γι' αυτό και έχει ξεμείνει καλοκαιριάτικα στην Αθήνα. Πράγμα πολύ βολικό για την υπόθεσή μας, εδώ που τα λέμε.

Είμαι βέβαιη ότι ως το βράδυ θα έχουμε νέα στοιχεία από την επιτόπια έρευνα του Μίλτου. Εν τω μεταξύ, κι εγώ δεν σκοπεύω να μείνω με σταυρωμένα τα χέρια.

* Από τα ιταλικά: «Ναι, ναι, κύριε, έρχομαι αμέσως!»